

Téli szállás

(Rákos Katalin fordítása)

Elhatározta az ökör, a bárány, a malac, a macska meg a kakas, hogy ezen-túl az erdőben fognak élni.

Jó is nyáron az erdőben, a szabadban! A báránynak meg az ökörnek akad fű bőven, a macska egerekre vadászhat, a kakas magokat gyűjthet, kukacokat szedegethet, a malac meg gyökereket téphet, makkot ropogtathat a fák tövében.

De a jó világnak is vége szakad egyszer! Lassan eltelt a nyár, beköszöntött az ősz, hidegre fordult az idő az erdőben. Eszébe jutott az ökörnek, hogy szállást kellene építeni télire. Összetalálkozott a báránnyal:

– Gyere, barátom, építsünk télire házat! Én majd gerendákat hordok az erdőből, oszlopokat faragok belőlük, te meg lehántod a kérget róluk.

– Rendben van – felelte a bárány –, veled tartok.

Összetalálkoztak az úton a malaccal.

– Gyere velünk, Malac Misi, téli szálláshelyet építeni! Gerendákat hordunk, oszlopot faragunk, fakérget hántunk. Te majd agyagot dagasztasz, téglát égetsz, felrakod a kemencét.

A malac beleegyezett.

Nemsokára összetalálkoztak a macskával.

– Szervusz, Macska Menyhért! Gyere velünk téli szállást építeni! Gerendákat hordunk, oszlopot faragunk, fakérget hántunk, agyagot dagasztunk, téglát égetünk, kemencét rakunk. Te majd mohát szedsz, betömöd vele a falak réseit.

A macska is csatlakozott hozzájuk.

Ahogy mentek, mendégéltek az erdőben, meglátták a kakast.

– Szervusz, Peti kakas! Gyere velünk téli szállást építeni! Gerendákat hordunk, oszlopot faragunk, fakérget hántunk, agyagot dagasztunk, téglát égetünk, kemencét rakunk, mohát tépünk, falat tömítünk, te meg majd felhúzod a tetőt.

Velük tartott a kakas is.

A barátok kiválasztották a legszárazabb helyet az erdőben, odahordták a gerendákat, oszlopokat faragtak, lehántották a fakérget, téglát égettek, mo-
hát is téptek. Amikor elkészültek, nekiláttak kunyhót építeni. Föl is építették
a kunyhót, fölrakták a kemencét, betömtek a falak réseit, a tetőt is fölhúzták.
Dolguk végeztével ennivalót és tűzifát gyűjtöttek télire.

Beköszöntött a hideg tél s vele a csikorgó fagy. Dideregtek is az erdő állatai!
Bezzeg a barátok nem fáztak téli szállásukon! Az ökör és a bárány a földön
aludt, a malac a pincében, a macska a kemencén dorombolt, a kakas meg a
mestergerendán érezte jól magát.

Vígán éltek a barátok, sosem búsalkodtak.

Egyszer aztán hét éhes farkas barangolt az erdőben. Észrevették az új kuny-
hót. A legbátrabb megszólalt:

– Már csak bemegyek én ide, fivéreim, megnézem, ki lakik ebben a kunyhó-
ban. Ha nem jönnek egy ideig, siessetek segítségemre!

Belépett a farkas a kunyhóba, menten a bárányba botlott. Az meg nem
tudta, hová legyen rémületében! Bebújt a sarokba, onnan bégetett ki rette-
netes hangon:

– Be-e-e!... Be-e-e!... Be-e-e!...

De akkorra már a kakas is meglátta a farkast, leröppent a mestergerendá-
ról, hatalmasan csapkodott a szárnyaival.

– Kukurikú-ú-ú!

Leugrott a macska a kemencéről, félelmetesen fújtatott, nyávogott:

– Nyau!... Nyau!... Miau!...

Előrohant az ökör, a szarvával egyenesen a farkas oldalának rontott.

– Mú-ú-ú!... Mú-ú-ú!...

A malac is meghallotta, hogy odafönt hadakoznak. Előjött a pincéből, és
harciasan elkiáltotta magát:

– Rőf-rőf-rőf! Kit lehet itt megenni?

Több se kellett a farkasnak! Nem volt az a rémülettől se holt, se eleven, ami-
kor kirohant a kunyhóból! Loholt, loholt, s közben odakiáltott a többieknek:

– Jaj, fivéreim, gyertek innen! Szaladjatok, ki merre lát!

Meghallották ezt a farkasok, futásnak eredtek. Loholtak egy órát, futottak
kettőt, mígnem megpihentek. Amikor az öreg farkas kifújta magát, mesélni
kezdett a többieknek:

– Hát amint bementem a kunyhóba, fivéreim, rám bámult valami ször-
nyű és gubancos. Fölül csapkodott, alul fújtatott! A sarokból meg előug-
rott egy döfő, bökő állat, egyenesen az oldalamnak rontott a szarvával!

Lentről meg azt kiabálták: „Kit lehet itt megenni?” Nem láttam én még ehhez foghatót széles e világon! Jaj nekünk, fussunk, fivéreim!

Fölugrottak a farkasok, fölcsapták a farkukat, csak úgy porzott a hó utánuk! Tán még most is futnak, ha meg nem álltak azóta.